

re, der i højere grad gør kommunalbestyrelsen til administrator af regeringens projektønsker.

Generelt ønsker vi i Venstre, at vi kommer væk fra dette puljetyranni og i stedet deler pengene ud gennem bloktilskuddene og derefter overlader dispositionen og prioriteringen til kommunerne. Det, ministeren lægger op til her, er et skridt i den forkerte retning.

Der lægges i redegørelsen op til en systematisk indsats for at opbygge, formidle og nyttiggøre viden om byernes funktionsmåde og udviklingsbetingelser. I Venstreører lyder det relevant, men hvor langt er man med det i dag? Var det ikke en idé at starte her, inden man sætter et hav af projekter i gang? Ved vi i dag, hvad skatteborgerne har fået ud af de mange projekter, som allerede er igangsat, og er der i dag sikret en ordentlig, uvildig evaluering af igangsatte projekter? Det ville være af stor værdi at vide, inden man igangsætter flere af disse projekter.

Der er enkelte lyspunkter i den bypolitiske redegørelse, hvilket jeg da også vil rose ministeren for, om end der er knyttet oplærende spørgsmål til.

I redegørelsen udtrykkes det, at regeringen ønsker at undersøge, om der på forsøgsbasis kan etableres det, der i redegørelsen kaldes frikvarterer. Der kan fås dispensation for gældende lovgivning og andre reguleringer. Umiddelbart kan det være svært at se forskellen på dette forslag og de frikommuneforsøg, som regeringen i 1993 afskaffede. Derfor har jeg da en forhåbning om, at regeringen vil være positiv over for beslutningsforslaget om frikommuneforsøg fremsat af De Konservative, CD og Venstre, der på fredag er til første behandling her i salen. Og måske er dette et punkt, hvor vi kan mødes.

Aktiv borgerdeltagelse bliver også berørt i redegørelsen. I Venstre vil vi altid arbejde for at give borgerne en større indflydelse på deres egen dagligdag og vil bakke ministeren op i disse hensigter. Men at redegørelsen kommer fra en socialdemokratisk minister, fornægter sig ikke, når det bliver udtrykt, at borgerne skal have reel indflydelse, for dette betinges af, at der skal være en klar markering af rammerne for borgernes indflydelse i forhold til den almene samfundsinteresse. Så er det jo, at vi er tilbage ved en centralistisk styring af indflydelsen.

Men interessant er det da, at der i redegørelsen fastslås, at det er et centralt mål for bypolitikken at understøtte nye forvaltnings- og del-

tageformer, der kan skabe grundlag for en hensigtsmæssig og smidig forvaltning af de moderne byer og samtidig kan øge borgernes muligheder for i hverdagen at øve indflydelse på udviklingen. Her synes jeg jo, at bydelsforsøgene i København er et godt eksempel på dette, og jeg vil da derfor spørge ministeren, om dette er et udtryk for en opbakning til at gøre bydelsrådene i København permanente.

Blandede boformer er et andet tema, der tages op i redegørelsen. I Venstre kan vi tilslutte os målsætningen om blandede boformer. Især ønsker vi at give folk i en almen bolig mulighed for at overtage den på ejer- eller andelsbasis. Det vil give folk en større ansvarsfølelse både over for selve boligen og deres omgivelser.

I redegørelsen udtrykker ministeren også, at der kan ske udvidelser af de boligsociale forpligtelser i ejerboliger, private andelsboliger og private udlejningsboliger. I Venstre er vi meget skeptiske over for dette, og hvordan ministeren har forestillet sig det konkretiseret, er jeg meget interesseret i at høre. Baggrunden for ministerens forslag er, at sociale problemer har en tendens til at koncentrere sig i særlige kvarterer præget af alment boligbyggeri. På den baggrund har ministeren i en anden anledning konkluderet, at den private udlejningssektor skal tvinges til at tage flere beboere med sociale problemer. Denne form for tvang kan vi ikke støtte i Venstre.

I anden sammenhæng har jeg hørt udtalelser om, at der ikke er flere dårligt socialt fungerende i det almene boligbyggeri i København i forhold til den private udlejning. Det kunne være interessant at få kortlagt, inden ministeren fortsætter sine anklager mod de private udlejere om ikke at ville tage beboere med sociale problemer. Mon ikke problemet i højere grad består af, at de almene boliger er samlet i stærke koncentrationer, hvorimod den private udlejning i højere grad er blandet med andelsbolig- og ejerboligejendomme?

Det er måske den lange tradition for sektorpolitik og planlægning, som omtales i redegørelsen, der har slået fejl. Resultatet er bl.a. mange store isolerede boligblokke. Mon ikke det er det, der udgør problemet? Konklusionen er i hvert fald nærliggende.

Ministerens ønsker at overveje, om reglerne om lejerens råderet kan udvides i forhold til ejere. Jeg håber, at ministeren husker at respektere